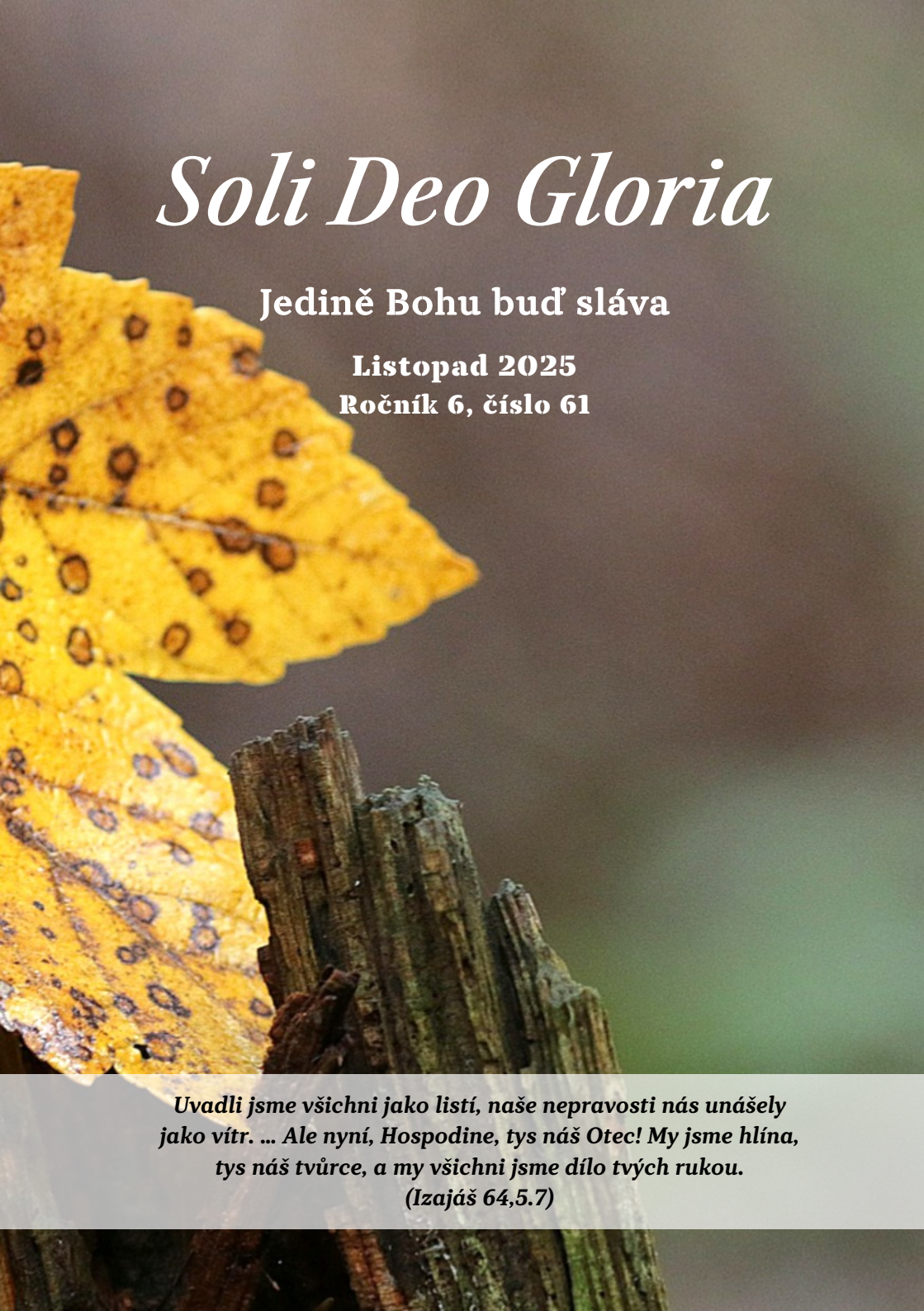

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Listopad 2025

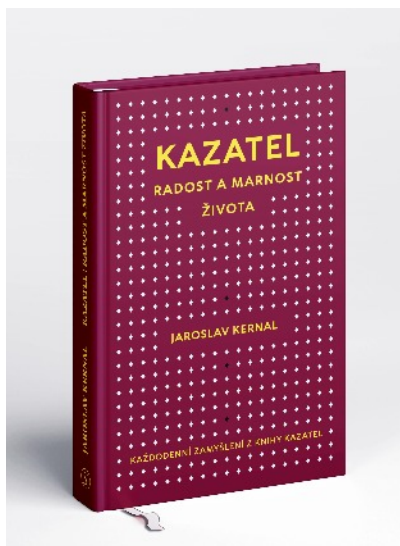
Ročník 6, číslo 61

**Uvadli jsme všichni jako listí, naše nepravosti nás unášely
jako vítr. ... Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína,
tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.
(Izajáš 64,5.7)**

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Poznání sebe sama a obraz Trojice	4
Poklad v hliněných nádobách	7
James Alexander Stewart (1910–1975)	9
Olej svatého pomazání	11
Vnitřní povolání	15
Zákonický duch	19
Pochybné diagnózy: inflace nemocí	23
Covid a církev	27
Měli by kazatelé kázat o politice?	32

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Kazatel: Radost a marnost života

Jaroslav Kernal

K vydání připravujeme třetí knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy *Kazatel*.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmy a Příslovími.

Knih vyjde na konci roku.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Vrať se, Hospodine, braň mě, pro své milosrdenství mě zachraň! (Ž 6,5)

Proč musí Boží dítě volat ke svému nebeskému Otci, aby se vrátil? Protože jsou chvíle, kdy se zdá, že Bůh není v jeho životě, jako by se vzdálil z jeho přítomnosti. Neobrácenému srdci je taková nepřítomnost příjemná a žádoucí, ale znovuzrozená duše prožívá prázdnotu, tíseň, pocit ohrožení a nejistotu. Jenom Bůh je skutečným štítem křesťanova života, jenom on zachraňuje, pouze jeho milosrdenství naplňuje srdce pokojem a jistotou. Když Bůh je s námi, kdo proti nám? Ve víře v Pána Ježíše Krista zakoušíme Boží blízkost, máme ujištění o svém synovství, jsme zahrnováni projevy a důkazy jeho milosrdenství a jsme vysvobožováni z každého soužení. Proto tak často voláme: „Nakloň nebesa a sestup!“ (Ž 144,5). Kéž by se Hospodin vrátil do naší země a probudil nás, křesťany, církev i nevěřící z letargie.

Téma probuzení je takovým podtónem tohoto čísla Soli Deo Gloria. Ať už budeme mluvit o článku Jana Husa *Poznání sebe sama*, nebo o krátkém kázání Aloise Adlofa *Poklad v hliněných nádobách* či Jamesi Stewartovi, jehož Bůh v minulosti použil k probuzení mnoha duší v této zemi – všude vidíme totéž: touhu po Bohu, vášně a zápal pro Boží věc, pro evangelium.

A v negativním slova smyslu to platí i o článcích v druhé části časopisu, které mluví o brzdách probuzeného duchovního života, ať už je to zákonictví (Arthur W. Pink, *Zákonický duch*) nebo nerozlišování pravdy a lži. Toho se týkají dva články o vztahu křesťanů k medicíně a nakonec i článek Matta Slicka o tom, zda by se křesťané měli zabývat politickými tématy a zda by takové věci měly znít i z kazatelny.

Věřím, že z každého článku, který v tomto čísle nalzenete, budete mít užitek a přinese vám potěšení i požehnání.

Jedině Bohu buď sláva.

Jaroslav Kernal

POZNÁNÍ SEBE SAMA A OBRAZ TROJICE

Jan Hus

Slyš, dcero, dívej se a naslouchej. Řekl jsem ti nejprve, abys poznala sama sebe, abys věděla, podle jakého obrazu jsi stvořena. Nebuď jako ti, kteří znají mnohé věci, ale neznají sami sebe; hledí na druhé lidi, ale na sebe nepamatují. Začni u sebe. Abys snad v nevědomosti o sobě zbytečně nechtěla znát jiné věci.

Poznej sebe, neboť čím více poznáš sebe, tím více poznáš Boha; a čím více poznáš Boha, tím více se k němu přiblížíš a budeš ho milovat. A čím více ho budeš milovat, tím více on bude milovat tebe.

Slyš, dcero, dívej se a naslouchej, a poznej sebe, že jsi člověk, a máš tedy tělo a duši. Tělo nazýváme vnějším člověkem, duši vnitřním člověkem. Tělo tíhne k hříchu a duše ke ctnosti.

Duše má v sobě tři schopnosti, kterými pamatuje na Boha, poznává ho a touží po něm:

1. Paměť, kterou na Boha vzpomíná.
2. Rozum, kterým k němu hledí.
3. Vůle, kterou se ho drží nebo se ho chopí.

Když v sobě poznáš tyto tři věci, zjistíš, že jsi předčila ostatní nerozumná stvoření a že jsi duší stvořena podobná Bohu. Tak jako je Bůh jeden Duch ve třech Osobách – Otec, Syn, Duch Svatý – tak je tvá duše jeden duch se třemi schopnostmi: pamětí, rozumem a vůlí. A stejně jako Otec není Syn ani Duch svatý, tak ani rozum není paměť, ani vůle. A tak jako Syn ani Duch svatý nechtějí nic, co nechce Otec, tak ani tvá paměť a vůle nemají přijmout nic, co neukáže rozum.

Když se tyto tři schopnosti v duši takto sjednotí, duše v sobě nese obraz a podobenství svaté Trojice, která tě stvořila ke svému obrazu mocně, moudře a dobrovolně.

- Pamatuj na moc Boha Otce, jemuž náleží zvláště moc, aby si lidé nemysleli, že proto, že je Otec, není tak mocný jako Syn.
- Pamatuj na moudrost Syna Božího, jemuž náleží zvláště moudrost, aby si lidé nemysleli, že proto, že je Syn, není tak moudrý jako Otec.

- Pamatuj na dobrotivost Ducha Svatého, jemuž náleží zvláště ochota neboli dobrotivost, aby si lidé nemysleli, že proto, že je Duch, není tak milostivý jako Otec a Syn.

Z toho pochopíš, že všechny tři osoby v Božství jsou si rovny v moci, moudrosti i dobrotě. Tyto tři osoby stvořily všechno stvoření a zvláště člověka učinily ke svému obrazu: Otec mu dal moc, aby mocně stál proti zlu; Syn mu dal moudrost, aby se uměl vystříhat zla; a Duch svatý mu dal svobodnou vůli, aby nevolil zlo.

Pokud si člověk uvědomuje a zachovává tyto tři věci, nese obraz a podobu svaté Trojice, které je vnitřním člověkem nejpodobnější ze všech stvořených věcí. A v tomto vnitřním člověku přebývá svatá Trojice svou milostí, když k ní duše nejvíce táhne pamětí, rozumem a vůlí.

Bůh v člověku a věčnost duše

Proto si pamatuj, že tě Bůh stvořil ke svému obrazu, chápej, že on je Stvořitel celého světa, a proto se klaněj jedině jemu. A jelikož on je nejvyšší Dobro, proto ho miluj nejvíce.

Když si na Boha vzpomeneš, nemusíš chodit daleko, najdeš ho v sobě a budeš se v něm kochat, jak nám on ráčí dopřát. A pochopíš, že Bůh je sám v sobě rozumem neuchopitelný, neboť on je první i poslední, počátek i konec všech věcí: počátek nezačatý, od něhož se všechny ostatní věci počínají, a konec neskonalejší, v němž se všechny ostatní věci končí. A tím pochopíš, že není rozumem uchopitelný, protože on uchopuje a obsáhl všechny věci, a jeho neobsáhne žádná, neboť on je nezměrný.

Pamatuj také, že on, věčný, stvořil anděly i ostatní věci:

- Pro anděly je žádoucí, neboť oni na něj toužebně hledí rozumem.
- Ve svatých je potěšený, neboť oni se v něm ustavičně radují.
- Ve stvořených věcech je divuplný, neboť on všechny věci stvořil a koná mocně, spravuje moudře a milostivě všem věcem rozděluje potřebné.
- V lidech je láskyplný, neboť je jejich Bůh a oni jsou jeho lid. On v nich přebývá jako v chrámu, a oni jsou jeho chrám.

Nepohrdá nikým, neboť s kýmkoli, kdo ho má v paměti, kdo ho zná rozumem a miluje ho, s tím je svou milostí. A každý ho má milovat, neboť on první miloval nás a stvořil každého ke svému obrazu. On je

svatý, protože zná všechny věci, nemůže být poskvrněn hříchem a činí lidi svatými, když jim dal rozum a konečně je zachovává od zla. A tak se nazývá člověk svatý nebo anděl svatý, když, maje od Boha daný rozum, se zachovává od zla, a zvláště od souhlasu s hříchem.

Proto ty, když se poznáváš jako takto stvořená od Boha svatého, buď svatá, neboť on to žádá, když říká: „Budte svatí, neboť já, Pán Bůh váš, jsem svatý!“ Buď svatá: chraň se smrtelného hříchu a všedního hříchu, jak jen můžeš, a Bůh bude přebývat v tobě a s tebou.

Uvědom si, jak slavné stvoření jsi, podobné Bohu a jemu velmi milé. Dbej na to, abys do srdce s libostí nevpustila žádné zlo se souhlasem; dbej na to, co vypustíš z úst v řeči, aby to nebylo nic marného. Každý den bedlivě zkoumej, jak jsi podobná Bohu, abys toto podobenství nezkazila smrtelným hříchem. Všímej si svého prospěchu v dobru a raduj se; spatři nedostatek a pokoř se.

Pamatuj, co jsi, odkud jsi a kam půjdeš

- *Co jsi?* Rozumné, slavné a v duši krásné Boží stvoření.
- *Odkud jsi?* Pocházíš od Boha.
- *A kam půjdeš?* K Bohu do věčné radosti, pokud svůj obraz nakonec neposkvrníš hříchem.

Pamatuj, že Bůh tě učinil věčnou a chce v tobě věčně přebývat: věčnou, tedy nezanikající, neboť nezahyneš na věky. A abys nezanikla, dal Bůh Otec svého jediného Syna, pravého Boha, sobě rovného, a on, Syn, se sám vydal za tebe na potupnou a velmi krutou smrt, abys na věky nezahynula: on, nejlepší, nejkrásnější, nejmoudřejší, nejbohatší, a tudíž nejslavnější! Proto na to pamatuj a poznávej se v duši, zda jsi ho někdy rozhněvala. Pokoř se a pros u něho o milost. A on ti bude nejmilejším chotěm, jemuž jsi slíbila svou víru: tu dodrž, neobracej ji jinam, a tihni k němu s nadějí, že ti odpustil, co jsi provinila, že tě zachová od smrtelného hříchu, že od tebe neodtrhne své ruce, svou moc, a po smrti tě přijme do života věčného.

Takto poznávej sebe, že jsi podobná Bohu, abys na Boha pamatovala, znala ho a milovala, a tak s ním zde v milosti ustavičně přebývala.

POKLAD V HLINĚNÝCH NÁDOBÁCH

Alois Adlof

Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. (2K 4,7)

Poklad! Jak kouzelné slovo. Co všechno je člověk ochoten obětovat, aby získal poklady! Dává v sázku svůj život i životy jiných, jen aby vykopal poklady ze země. Jenže to všechno jsou věci, které mol sžírá, rez kazí a zloděj vykopává a krade.

Apoštol mluví o pokladu, který zůstává. Je to poklad, který ho naplňuje radostí ve všech trampotách a obohacuje ho v jakékoli chudobě. Cítíme, jak se apoštolovo oko zajiskřilo a jaký úsměv se mu rozlil po tváři, když jeho pero napsalo: Máme poklad. Kdo z boháčů a králů, kdo z velikých tohoto světa se s ním může srovnávat?

A není sám. Má společníky. Je jich mnoho, stejně šťastných. Neukrývá tu jeden před druhým lakomě poklad, není tu závist, ale radost z toho, že každý má dost: Máme!

A jaký je to poklad? Apoštol ho popisuje slovy: „Bůh se osvítil v srdcích našich.“ To je to nejdražší a nejvzácnější: Bůh v srdci. Může být něco vzácnějšího? Hledáte něco dražšího? Bůh v srdci! Nedivíme se, že apoštol byl nevýslovně šťastný, a že je šťastný každý, kdo má tentýž poklad. Ve mně je Bůh: lze to vůbec vyjádřit slovy, co se v tom skrývá?

Bůh se osvítil. To znamená: Bůh se přiblížil a zjevil se. A jak se zjevil? Ve tváři, neboli v osobě Pána Ježíše.

Ačkoliv Bůh naplňuje všechno ve všem, srdce starého Pavla z Tar-su bylo pusté. Tam vládla jeho vlastní spravedlnost. Vládly tam pojmy o Bohu, dogmata a výklady. Vládly tam názory a mínění lidí, ale nebylo tam Boha. Zrovna tak jako v mnohých srdcích dodnes. Jsou plná třeba všelijaké nábožnosti, mnoho přemýšlejí o náboženských věcech, bojují a hádají se o pojmy a výrazy – ale „Bůh se v nich neosvítil, protože se k němu neobrátili a protože nepřijali Spasitele,

který tluče na dveře.“ V osobě Ježíšově se Bůh přibližuje k člověku. Tluče, stojí a čeká, zdali ho někdo přijme.

Kdo ho pak přijal – ne jen nějaký názor o něm, ne jen nějaká slova a poznatky, ale jeho, živého Spasitele – ten přijal světlo, ten přijal pravdu, ten přijal Boha, a tím poklad nehynoucí ceny. Tomu se zaskvěla sláva poznání Boha. Ten zná Boha a chová v sobě toho, kterého nebesa nebes nemohou obsáhnout.

A není to div divů, že ten dokonalý, svatý, čistý, všemohoucí přebývá v srdci nedokonalého, hříšného, slabého stvoření? To je právě ten div, na který andělé touží pohlédnout. To je něco, co přirozená mysl nemůže pochopit, něco, co se nedá v lidské řeči definicemi vysvětlit, něco, co zkrátka musí být přijato, zakoušeno a prožito.

Apoštol to vyjadřuje slovy: „Máme poklad ten v nádobách hliněných.“ Nádobu sama o sobě nemá cenu. Získává ji pouze pokladem. Kdo si váží hlíny, když má zlato? Nikdo si nevšímá střepů, pokud v nich našel zlaté dukáty. Jen oko starožitníka si všímá také nádoby.

Ale i ta nádoba má své poslání. Držet vzácný poklad, který ji činí cennou a vzácnou. A tak i srdce člověka, to slabé a nestálé, se stává chrámem Božím. Jeden starý Číňan, který přečetl Bibli třikrát, řekl: „To nejdivnější v Bibli je pro mě, že je možné, aby se člověk stal chrámem Ducha svatého. Je to nejdivnější, ale zároveň i nejvzácnější.“

A proč zůstává to srdce stále tak hliněné? Proč ti nejsvětější tak často naříkali nad svou bídou? Proč i ten největší z apoštolů naříkal: „Bídny já člověk“? Proč to tak má být? Apoštol to vysvětluje: „Aby vznešenost té moci byla Boží a ne z nás.“ On nás chce držet pohromadě. Chce se v nás oslavit. Chce prozařovat skrze všechno to zmítání a boje (2K 4, 8–11).

A teď, máš ten poklad?

JAMES ALEXANDER STEWART (1910–1975)

Jaroslav Kernal

James A. Stewart se narodil ve skotském Glasgow v roce 1910 rodičům, kteří se sem přestěhovali z Irska. V mladém věku uvěřil v Pána Ježíše Krista a od čtrnácti let začal kázat na ulicích. Záhy se stal známým po celých britských ostrovech jako „Boy Preacher“ (Kluk Kazatel). Stal se evangelistou londýnské misijní organizace Open-Air Mission (Misie pod širým nebem), která ve Spojeném království působí dodnes. Kázal hlavně podél skotských hranic a na řadě míst v Anglii a na mnoha z nich byl zažehnut oheň skutečného probuzení.

V roce 1928 založil misijní organizaci Border Movement (Pohyb za hranice), ale až do roku 1933 zůstal převážně na britských ostrovech. V roce 1934 zahájil svou evangelizační činnost na kontinentu – Lotyšsko, Estonsko, Polsko. Díky jeho službě se tisíce lidí obracely k Pánu.

Na konci evangelizační kampaně ve Varšavě v roce 1936 se ho jeho spolupracovník zeptal, kam půjdou dál. „Československo,“ zněla rozhodná odpověď. „Znáš tam někoho?“ „Ne.“ Ještě týž den je navštívil Zdeněk Koukol z Kutné Hory, který také navštívil Stewartovu evangelizaci. Byl z mladého evangelisty nadšený, a protože sbor jednoty českobratrské v Kutné Hoře, jehož byl členem, neměl v té době žádného kazatele, požádal Stewarta, aby šel do Kutné Hory.

Továrník Koukol se postaral o všechny výdaje a Stewart s ním dorazil do Kutné Hory. Od října 1936 pořádal shromáždění. Ale po dvou týdnech kázání před chladným a netečným shromážděním v Kutné Hoře si James sbalil kufry a chystal se odjet. Koukol ho však naléhal, aby zůstal déle. James se modlil a uvědomil si svou netrpělivost.

Koukol povzbuzoval věřící v Kutné Hoře a Kolíně, aby se modlili a věřili, že probuzení je možné, a to počínaje jejich vlastními srdci. Koukol pronajal velkou veřejnou halu v Kolíně a mladí lidé se hrnuli na setkání. První večer nikdo nereagoval. Ale velmi pozdě téže noci se v Koukolově domě objevila křesťanka, která zastávala důležité místo v kolínské církvi. Obávala se, že hřích v jejím životě brání Božímu

požehnání pro shromáždění. Stewart s ní pohovořil a ona odešla odhodlaná napravit věci. V následujících dnech byla na shromážděních patrná zcela odlišná atmosféra a mnoho lidí slyšelo evangelium poprvé a přijalo Krista jako svého osobního Spasitele.

Po probuzení, k němuž došlo v Kutné Hoře a v Kolíně, se lidé ze všech společenských vrstev scházeli v pronajatých sálech také v ne-daleké Praze, aby vyslechli kázání evangelia. Mnozí z nich se v důsledku těchto setkání odevzdali Kristu.

Poté byl Stewart pozván, aby uspořádal setkání ve velké pronajaté hale v moravském Brně. Členové brněnské církve byli velmi znepokojeni stavem svého sboru. Církev upadala v důsledku názorových rozdílů, nepřátelství mezi členy a generačních neshod. Stewart vyzval věřící, aby důvěřovali Bohu ohledně probuzení, spasení svých vlastních dětí a ve spasení stovek dalších.

Jedním z těchto *dalších* byl také čerstvý absolvent práv Vladimír Fajfr. Z Boží milosti byl zachráněn skrze službu Jamese Stewarta a sám se vydal službě evangelia.

V letech 1936 až 1939 uspořádal Stewart devět kampaní ve velkých sálech v Brně, které trvaly vždy dva až tři týdny. Bylo mu teprve 26 let, kázal jednoduchá poselství, měl prostý vzhled a oblečení, ale byl radostný, upřímný, nadšený a každý den trávil hodiny na modlitbách.

Mezitím se James stihl v roce 1938 oženit s americkou misionářkou, s níž se setkal na jednom ze svých výjezdů do Maďarska. Ruth se stala jeho pomocí a oporou v evangelizační práci. A o 38 let později se po Jamesově smrti vrátila z USA do socialistického Československa, aby se zde opět vdala za nedávno ovdovělého kazatele Vladimíra Fajfra.

Slavný ulsterský probuzenecký kazatel W. P. Nicholson řekl: „Stewart díky svému učení a kázání přivedl v evropských zemích tisíce lidí ke Kristu. Sleduji jeho práci již mnoho let. Bůh ho použil v mocných probuzeních na mnoha místech. Díky své dlouhé, rozsáhlé a úspěšné zkušenosti ví, co je to probuzení a jak ho využít. Mnozí mohou a také píšou plynule o probuzeních, ale píší pouze o něčem, co nikdy neviděli jako skutečnost. Spisy Jamese Stewarta jsou jiné.“

OLEJ SVATÉHO POMAZÁNÍ

James Alexander Stewart

Ale zaslavení, které jste vy od něho přijali, zůstává ve vás, takže nepotřebujete, aby vás někdo učil; jeho zaslavení vás učí všemu, a je pravé a není to žádná lež; jak vás vyučil, tak zůstávejte v něm. (1J 2,27)

Prosím, vyhledejte si dnes ráno Ex 30,22-38. Olej pomazání svátého představuje dokonalost a vůni Pána našeho Ježíše Krista a také mluví o Duchu svatém. Když je někdo plný Ducha svatého, je také pln Ježíše Krista. On byl počat z Ducha svatého, žil celý svůj život v Duchu svatém, a když vstoupil na nebesa, vylil na svou církev, své tělo, dar Ducha svatého. Duchem naplněný věřící vydává ze sebe milosti Ježíše Krista. Viz devatero ovoce Ducha svatého v Ga 5,22-23.

Bylo několik součástí tohoto oleje pomazání. *Myrha*. To je nejcennější ze všech koření, používána hlavně při balzamování mrtvol, je velmi vzácná a nachází se jenom v Arábii. Pomazání Duchem svatým je nejvzácnějším vykupitelským darem Ježíše Krista, a je to výsledek naší smrti s ním. Pavel jej našel v Arábii (Ga 1,17). To bylo místo, kde počal pravit „*Jsem ukřižován spolu s Kristem.*“

Druhou složkou oleje pomazání je *skořice*. Je to usušená vnitřní kůra kvetoucího keře a užívá se jí mnohými způsoby. Zdá se, že má představovat radost. Dřeva skořicového keře se užívá k výrobě různých domácích potřeb, které si vždycky zachovávají příjemnou vůni. Rozdrcené skořicové oříšky dávají olej, který hoří a vydává příjemnou vůni.

Tohoto koření užívá se při vaření, aby dodalo chuti věcem jinak nechutným a také v lékařství pro povzbuzení tepla při nachlazení. Pomazání, které jsme od něho přijali, činí a dodává obyčejným věcem života vůni radosti. Jednotvárnost každodenního povolání zmizí. Obyčejný keř bude hořet plamenem pro přítomnost Boží. Když přijde

čas tlačení oleje a oheň zkoušky, přinese to pomazání milost a vděčnost, namísto starosti bude pokoj a radost.

Puškvorec je vonná vnitřní duše druhu rákosu, které se užívá pro vnější upotřebení. *Kasie*, koření vyrobené z kůry stromu, užívalo se jako vnitřního lékařství. U těch, kteří přijali to pomazání, bude vnitřní neporušenost, která se ukáže i zevnější ušlechtilostí.

Všechny ty ostatní složky byly smíšeny v *olivovém oleji*. Tento olej se vyrábí jenom drcením a tlačáním. Letnice byly výsledkem Golgaty, utrpení Pána Ježíše připravilo příchod Ducha svatého. Je nutno udeřit do skály, aby z ní tekla voda.

Povšimněme si některých věd při tomto svatém oleji pomazání. Tělo člověka nebude jím mazáno a to proto, že tělo je proketo (Ř 8,3).

Svatý Duch nikdy nevládne nad přírodou, ani jediné ovoce Ducha svatého nevyrostlo na vyprahlé půdě přírody. Vzpomeňte na slova apoštola: „*Vy nejste z těla, ale z Ducha, jestliže Duch Boží ve vás přebývá.*“ Tohoto oleje bylo používáno výlučně pro věci posvěcené a oddělené. Byl znamením posvěcení a oddělení Bohu. Nikdo nemůže mít Ducha svatého, jen ti, kteří byli znovuzrozeni. Je to falešné evangelium, které slibuje pomazání Ducha svatého bez znovuzrození. A dopouští se neodpustitelného hříchu, slibuje-li kdo Ducha svatého bez pokání a víry v Ježíše Krista (J 3,16 a 14,17). Olej svatého pomazání nesměl být používán k pomazání obličeje jako kosmetickým prostředkem. Jsme na velmi nebezpečné půdě, hledáme-li Ducha svatého pro povznesení sebe samých. Musíme stále zkoumat své srdce v skrytosti před Boží tváří. Modleme se, aby nám Bůh dal prostné oko (Mt 6,22).

Olej svatého pomazání nesmí být padělán nebo napodoben. Pavel píše mladému Timoteovi a varuje ho, aby si dal pozor před falešnými duchy. Vzpomeňte na napomenutí Janovo (1J 4,1). Ve Starém zákoně falešní duchové prorokovali ve jménu proroka. V Novém zákoně falešní proroci ve jménu Ducha svatého. Odtud miliony těch, kteří byli oklamáni spiritismem, adventismem, křesťanskou vědou a mnohými jinými falešnými naukami, ale dovolte mi připomenout padělky méně nápadné a odvážné: intelektualismus, výmluvnost a osobní přitažlivost. Mnozí lidé zkoušejí učinit Ducha svatého svým vlastním lékárníkem. Pouze Duch svatý může usvědčit ze hříchu, pouze Duch

svatý může osvítit zatemnělou duši a přivést ji k pokání a k víře Ježíše Krista.

Paní Booth-Clibborn, nejstarší dcera W. Bootha, zakladatele Armády spásy, mi vypravovala zkušenost z doby svého vystoupení jako mladá žena v Paříži. Pokoušela se mluvit k velice neklidnému a hlučnému posluchačstvu, které jí nechtělo poslouchat.

Skoro hodinu křičeli a zpívali sprosté písničky. V okamžiku, kdy obecenstvo se trochu ztišilo, podařilo se jí promluvit jedinou větou pro věc Boží a příštího dne k ní přišly drahé duše, aby hledaly cestu ke spasení. Jediná věta, pronesená v Duchu svatém, a lidské duše přišly ke spasení. Ó, nezapomeňme, že Duch svatý stojí sám zvlášť ve své důstojnosti.

Za Ducha svatého není žádná náhražka.

Povšimněme si nyní, které osoby a které věci bývaly tím olejem pomazány. Nejprve malomocný byl tím pomazán (Lv 14). Dříve než byl malomocný pomazán, musil být očištěn krví. Krev Kristova je božským základem působení Ducha svatého (Ef 1,13). Duch svatý přichází jenom na ty, kteří přijali Ježíše Krista jako Spasitele. Právě ucho, palec u pravé ruky a u pravé nohy, ty bývaly natřeny drahou krví. Jaký krásný obraz o postačitelnosti a dokonalosti oběti Krista. – Celé mé tělo je spaseno krví Kristovou. A potom celé tělo posvěceno Duchem svatým, pravé ucho k slyšení hlasu Ducha svatého, palec pravé ruky k práci v moci Ducha svatého a palec u pravé nohy, aby chodil po cestách Ducha svatosti. Za druhé byl pomazán kněz (Ex 29,7–21 a Lv 8,8–30). Potřebujeme Ducha svatého ke sloužení v svatém stánku. Naše služba ve stánku svatosti nikdy nebude účinná bez pomoci Ducha svatého (Ř 8,26). Dovoluji si tvrdit, že jediná modlitba, na kterou Bůh odpoví, je modlitba v Duchu svatém. To je ta velká potřeba nynější doby (Ju 20). Jako svaté kněžstvo potřebujeme Ducha svatého ke službám modlitby a jako královské kněžstvo ke svědectví na venek.

Ani Ježíš Kristus by se neodvážil chodit bez pomazání Ducha svatého (Iz 61,1; Sk 10,38) a přece domýšliví křesťanští pracovníci (učitelé v nedělních školách, zpěváci, sólisté, kolportéři, posluchači) se odvažují chodit bez něj. Ó, jaký nedostatek moci! Tak

bezmocní jako vyhaslá sopka. Tak neužiteční jako parní stroj bez páry! Co mne dnes bolí, je, že křesťanská církev je ignorována. Svět kolem ní prochází lhostejně! Nebylo by to tak, kdyby byla plná Ducha svatého. Zástupy v Jeruzalémě si nemohly nepovšimnout toho, co se dalo v den letnic v Jeruzalémě. Je to žalostné, že dnes neplatíme jako duchovní síla. Nezapomínejte, že výsledkem plnosti Ducha svatého v církvi je pronásledování ze strany světa. Zaslíbení Boží je: Jeden bude honit jich tisíc, ale nemůžeme zapřít, že dnes jich tisíc honí jednoho člověka.

Za třetí pomazán byl stánek (Ex 40,9–16). Pán Ježíš byl ten nejčistší stánek, ve kterém kdy Bůh přebýval (Jl,14). Zde je pokračování vtělení a vrchol korunující slávou vykoupení. Bůh přebývající v těle svého lidu. Požehnej i nám Bůh dnes bohatě a veď nás k poznání Ducha svatého v jeho svatém jménu. Amen.

VNITŘNÍ POVOLÁNÍ

Jaroslav Kernal

*Kdo **chce** být dohlížitelem, **touží** po krásném úkolu. (1Tm 3,1)*

Před námi jsou dvě slovesa, která popisují první a zásadní charakteristiku mužů, kteří by **mohli** být těmi, kdo povedou církve. Znovu tady vidíme velké vymezení. Ta slova jsou v ekumenickém překladu „kdo *chce* ... *touží*...“ Jsou to slova, která se zaměřují na vnitřní povolání člověka, který by teoreticky mohl být vedoucím v církvi.

To první slovo je přeložené (E, B21) slovem „chce“. Tento překlad je trochu bezzubý, bez chuti, všeobecný. Není špatný, ale to originální slovo je mnohem silnější. Další překlady nám mohou pomoci lépe si představit, co se za tím slovem skrývá – *baží-li* (Pavlík), *míří k tomu* (Petrů), *usiluje* (Žilka, ČSP), *žádá* (KRAL). Vidíme tam chtění, které je aktivní, které jde za svým cílem. A skutečně to použité slovo doslova znamená „natáhnout se po něčem, dosáhnout něčeho“. V Písmu je použité jenom na dvou dalších místech – podívejme se na ně, protože nám to pomůže porozumět, jak toto vnitřní povolání vypadá, jak se projevuje v životě muže.

*Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z **touhy** po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. (1Tm 6,10)*

Tady je popsána cesta člověka, který si zamiloval peníze. Z touhy po nich je ochoten udělat cokoliv. Všechny ostatní priority půjdou stranou. Z touhy po nich je ochoten snášet mnoho trápení a dokonce sejít z cesty víry. Tato touha je ono chtění z prvního verše třetí kapitoly. Nemusí znamenat něco špatného, jak ukazuje to poslední použití tohoto slova v Písmu: vede nás ke svědkům víry:

Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. (Žd 11,16)

Vzpomeňte si na vzorec, který je v jedenácté kapitole Židům – „věřil, a proto jednal“. Ábel věřil, a proto přinesl lepší oběť, Noe věřil, a proto postavil koráb, Abraham věřil, a proto vyšel z Uru... Tato aktivní víra je tu popsána jako touha po lepší, nebeské vlasti. To je touha, která se bude projevovat na životě člověka, bude vidět na jeho jednání, bude slyšet z jeho slov, projeví se v modlitebním životě, ve službě, ve všem, co takový člověk dělá.

Takovou touhu být starším rozpoznáme podle toho, že ten muž, který chce být dohlížitelem, už jedná jako dohlížitel, už slouží. Dále se budeme více zabývat tím, co je obsahem služby starších, co je tím krásným úkolem, o němž tady Písmo mluví, ale jestliže muž touží být starším, potom ho uvidíte, jak v církvi slouží – slouží prakticky, slouží kdykoliv a kdekoliv může. Žádná služba pro něj není malá nebo nedůstojná nebo nehodná jeho vznešených tužeb. A to znamená, že ho nejspíš neuvidíte vpředu a všem na očích, ale bude sloužit tak, jak o tom mluví Ježíš, když mluví např. o dávání, o modlitbě nebo o půstu:

Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost... Když ty prokazuješ dobrodiní, ať neví tvá levice, co činí pravice, aby tvé dobrodiní zůstalo skryto... (Mt 6,2.4)

Takový muž se modlí za druhé a za sebe, slouží prakticky, roste v poznání Boha a jeho Slova, roste v pokoře a v bázni před Bohem – neroste v sebejistotě a ve vlastní síle, ale v závislosti na svém Spasiteli a na moci Ducha svatého. Takového muže trápí, když vidí, že jsou lidé jako ovce bez pastýře, když jsou lidé zmatení, když nerozumí Božímu slovu, když bloudí nebo hladoví. Jeho srdce je zlomené a touží s tím něco udělat. A takový muž také roste v pokorné službě druhým lidem. Protože to chtění se bude projevovat službou. Možná taková služba nebude na začátku úplně moudrá, ale to je v pořádku – všichni, všichni bez rozdílu potřebujeme růst v moudrosti, v pokoře, v bázni i ve službě.

Toto chtění je něco, co je v určité míře vlastní všem křesťanům. Ne všichni touží po službě starších, ale v každém křesťanovi Bůh působí chtění i činění toho, co se Bohu líbí (Fp 2,13). Proto každý křesťan

slouží druhým. Je to dílo Ducha svatého v nás, jak nás postupně a stále více proměňuje do podoby Pána Ježíše Krista, který nepřišel proto, aby si dal sloužit, ale aby sloužil (Mt 20,28).

Nicméně v 1Tm 3,1, je ještě jedno sloveso:

*Kdo chce být dohlížitelem, **touží** po krásném úkolu. (1Tm 3,1)*

Tady je sloveso, které jde ještě mnohem dál než *chtění* z první poloviny verše. Je to sloveso, které vyjadřuje hlubokou vášnivou touhu. Může být použité pozitivně i negativně. Ježíš *velmi toužil* jíst s učedníky velikonočního beránka (Lk 22,15). Ale stejně mluví o muži, který cizoloží ve svém srdci, když se s *chtěním*, *touhou* dívá na cizí ženu (Mt 5,28). V našem textu je to touha být starším, a to je touha po krásném úkolu. Touha být pastýřem – tedy ve dne v noci hlídat stádo, rvát se s vlky, starat se o ovce, hledat ztracené, podpírat slabé a kázat svéhlavé. Je to popis hluboké vnitřní touhy. To není něco povrchního, co za chvíli přejde, až přijde něco nového, nějaký nový nápad, nové myšlenky, nové učení... Je to povolání ke službě pastýře. A to je něco, co nemůže udělat žádný člověk, to z člověka neudělá žádný teologický seminář, neudělá to z člověka ani volba jiných lidí, kteří chtějí, aby byl starší. To je dílo Ducha svatého. Pavel to jasně říká starším efezského sboru:

Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. (Sk 20,28)

Možná se takový muž bude chtít takové touze vyhnout, protože se cítí nedostatečný. Ale kdyby chtěl utéct, bude jako Jonáš, kterého Bůh povolal do služby, ze které nelze utéct. Možná bude muset takový muž dlouho čekat, protože nebude dobře připravený podle toho, jak o tom mluví všechna následující kritéria. Ale toto vnitřní povolání, tato niterná touha způsobená Duchem svatým dává sílu trpělivě čekat a vytrvale se připravovat skrze službu druhým. Jako čekal David, až dostane slíbené království – možná patnáct let. Stal

se králem, když mu bylo třicet, ale Samuel ho pomazal za krále jako mladíčka, kterého museli zavolat od stáda. David si nikdy nevzal od Saula, co mu Bůh slíbil, protože měl tuto vnitřní touhu, toto vnitřní povolání, kterému dávalo sílu trpělivě čekat na Boží čas.

Církev se musí modlit za nové starší. Úkolem stávajících starších je připravit a ustanovit další starší, kteří budou pást stádo. A je to zodpovědnost celého sboru – starších na prvním místě, ale na druhé straně nikdo není z této zodpovědnosti vyňatý. Všichni jsme královským kněžstvem! Všichni se musíme modlit a musíme si sloužit navzájem. A bratři mají zkoumat svá srdce, jestli je Bůh nevolá do své služby. To není věc okamžiku, ale záležitost celoživotního růstu a zkoumání. To je Boží dílo v nás. Jsme Kristova církev, Kristova nevěsta, která má být krásná, svatá, čistá, připravená pro svého nebeského Ženicha. A taková může být jenom tehdy, když se bude sytit zdravým a hutným pokrmem Božího slova, které bude oslavovat Krista. Když jí povedou muži, kteří budou zbožní a kvalifikovaní, kteří budou celým svým životem toužit po tom, aby oslavovali svého Spasitele a Pána, který vykoupil církev svou vlastní krví.

ZÁKONICKÝ DUCH

Arthur Pink

Ačkoli se termín „zákonictví“ na stránkách Písma svatého nevyskytuje, je to termín, který se více či méně často objevuje v ústech a v textech Božích služebníků, a my věříme, že správně, pokud je mu dán správný význam a legitimní použití. To se však zdaleka ne vždy děje, protože tomuto slovu je často přisuzován význam, který nemá, a je velmi chybně a nespravedlivě připisováno osobám a věcem. V teologickém jazyce má slovo „zákonný“ zcela odlišný význam než ve slovníku, kde je „legalizovat“ definováno jako „učinit zákonným“ a „legálnost“ jako „zákonnost“. Právě tento etymologický význam tohoto termínu vedl mnoho neznalých lidí k vytvoření mylné představy o něm, když jej teologové používali v úplně jiném a odlišném smyslu. Když v náboženských kruzích slyšíme, že ten či onen člověk „má zákonického ducha“, měli bychom správně usoudit, že je nakažen něčím škodlivým – ale když David zvolal: „Jak miluji tvůj zákon!“, jistě potvrdil „ducha zákona“ ve slovníkovém významu tohoto výrazu.

Z toho, co bylo právě uvedeno, můžeme vyvodit nutnost a důležitost definovat naše pojmy. Co tedy kazatel myslí, když varuje své posluchače před „zákonickým duchem“, tedy když tento pojem používá správně, v náboženském smyslu? Má na mysli, že se musíme mít na pozoru před hledáním v sobě něčeho, čím bychom se mohli chlubit před Bohem; před důvěrou v jakékoli naše vlastní výkony, abychom získali Boží uznání; před považováním jakýchkoli našich skutků za záslužné nebo zasluhující něco dobrého od Nejvyššího Boha. Přesně to dělali farizeové; přesně to dělají oklamání papeženci, kteří si myslí, že si Boží přízeň zaslouží svými dobrými skutky – a že na základě toho budou Bohem ospravedlněni. Takový nesmyslný egoismus se však zdaleka neomezuje pouze na papežence, i když ne všichni ho tak otevřeně přiznávají, ba mnozí si ani nejsou vědomi takové šílenosti a domýšlivosti, neboť srdce je nesmírně klamné a jeho působení je často skryto před naším vědomím.

Bylo správně řečeno, že všichni lidé jsou „ve své podstatě zákoničtí“. Není se čemu divit, když uvážíme, že hřích tak zatemnil lidské chápání a zaslepil jeho úsudek, že nazývá temnotu světlem, otroctví svobodou a dobro zlem. Padlý člověk, který je zcela pod nadvládou ďábla, je naplněn pýchou. Místo aby se pokořil pod mocnou rukou Boží a přiznal svůj zkažený stav, je naplněn radostí a pošetile si představuje, že nejenže může činit to, co se Bohu zalíbí, ale že dokonce může učinit Boha svým dlužníkem, takže spravedlnost bude vyžadovat, aby ho Bůh odměnil za jeho vynikající výkony. Ačkoli přirozený člověk není zbaven morálního cítění a svědomí natolik, aby si neuvědomoval, že alespoň v určitých ohledech selhává v plnění svých povinností, je přesto tak oklamán svým zlým srdcem, že dochází k závěru, že jeho dobré skutky daleko převyšují ty zlé, a proto má nárok na příznivé zacházení.

Vzhledem k faktům uvedeným v předchozím odstavci by nás nemělo překvapovat, že přirozený člověk – každý člověk, který není znovuzrozený – zneužívá morální zákon. To, co bylo dáno za účelem odhalení nevýslovné svatosti Boha, člověk proměňuje v nástroj k prosazování své vlastní spravedlnosti. To, co bylo dáno, aby člověku poskytlo poznání hříchu, člověk zneužívá jako prostředek k prohlášení své vlastní dobroty. To, co je určeno k tomu, aby si člověk uvědomil svou duchovní bezmocnost, převrací v nařízení, které mu umožňuje uplatňovat svou vlastní sílu. To, co má sloužit jako cesta ke Kristu, člověk překrucuje na útočiště, ve kterém se před Kristem skrývá. Ačkoli je zákon duchovní a člověk tělesný, ačkoli je zákon svatý a člověk zkažený, ačkoli zákon před ním staví standard dokonalosti, kterého žádné padlé stvoření nemůže dosáhnout – přesto jsou nezachránění tak oklamáni svými vlastními srdci a tak svedeni satanem, že si představují, že mohou splnit požadavky zákona natolik, že se nemají čeho bát – a je nemožné je zbavit iluzí, dokud se v nich neodehraje zázrak milosti!

Zde je tedy „zákonictví“ ve své nejryzejší podobě, zbavené veškerého přetvářky. Sestává z ducha nezávislosti, soběstačnosti a sebe-spravedlnosti. Odmítá uznat, že člověk je padlý, zkažený, ztracený hříšník, „bez síly“, bez jiskry duchovního života. Odmítá uznat, že

člověk je naprosto neschopný se sám uzdravit, zlepšit se, udělat cokoli, co by mohlo najít uznání u svatého Boha, který nenávidí hřích. I ti, kteří naslouchají zdravému kázání, kteří mají inteligentní znalost těchto vážných pravd, kteří se hlásí ke své víře v ně, ale zůstávají ve svém neobnoveném stavu, nemají ani nejmenší duchovní pochopení těchto pravd a jejich srdce nesouhlasí s jejich pravdivostí. Ačkoli čtou v Božím slově: „Ze skutků zákona „nebude před ním nikdo ospravedlněn““ (Ř 3,20), nevěří tomu, ale pokračují ve svých marných pokusech dodržovat zákon, aby byli ospravedlněni Bohem. Duch zákonictví je spoutává jako ocelové okovy.

Stejným způsobem duch zákonictví způsobuje, že každý neobrácený posluchač přijímá pokřivené evangelium. Ačkoli evangelium přesně odpovídá naléhavé potřebě padlého člověka, zdaleka neodpovídá jeho pyšnému srdci. Vyzývá ho, aby „pohlédl na Beránka Božího“, ale aby tak mohl učinit, musí odvrátit pohled od sebe sama, to znamená, že se musí zřít se sama, zapřít se sama, zavrhnout veškerou „domnělou dobrotu“ v sobě – a to je něco, k čemu není ani zdaleka ochotný. Evangelium je zjevením čisté milosti, svrchovaného milosrdenství, nezasloužené přízně – nabízí obohacení duchovních chudáků, oděv pro duchovně nahé, spasení hříšníků zasluhujících peklo – ale to je něco, co sebevědomé a nezávislé srdce padlého člověka nemůže tolerovat! Jen málokdo je však natolik upřímný, aby otevřeně přiznal svou antipatii k Boží milosti; spíše mnozí předstírají, že ji obdivují, a prohlašují, že ji přijímají. Ve skutečnosti však stále důvěřují svým vlastním náboženským skutkům a Krista pouze využívají jako kompenzaci svých nedostatků. Ve skutečnosti věří v milost plus skutky, Krista plus něco ze sebe samých.

I samotní křesťané mají v sobě stále zakořeněné zákonictví a jsou do větší či menší míry nakaženi duchem sebespravedlnosti až do konce svých dnů. Ačkoli v nich bylo vykonáno božské dílo milosti, které jim umožňuje vidět, cítit a vědět, že jsou zkažená, znečištěná a ohavná stvoření – což je vede k tomu, že se přimknou ke Kristu, jak je jim představen v evangeliu, a vrhají se na něj jako na svou jedinou naději, svého vysvoboditele, svého všeho schopného spasitele – pýcha v nich stále působí, a proto jsou připraveni naslouchat některým

satanovým lžím a představovat si, že jsou nyní sami o sobě něčím víc, něčím lepším než pouhými hříšníky, kteří si zasluhují peklo.

I když jsou křesťané uchráněni před tak strašlivými projevy zákonictví jako Galatští, tento „kořen zákonictví“ neustále přináší své odporné a jedovaté ovoce, ačkoli si toho většinou vůbec nejsou vědomi, protože jeho působení je velmi rafinované a skryté. Kdykoli jsme spokojeni sami se sebou a svými výkony, působí v nás zákonický duch. Kdykoli si méně uvědomujeme svou hlubokou potřebu Krista, zmocňuje se našeho srdce v té míře pýcha. Kdykoli máme pocit, že Bůh ve své prozřetelnosti s námi zachází přísně, a ptáme se: „Co jsem udělal, že si zasloužím takové trestání?“, ovládá nás duch sebespravedlnosti. Kdykoli chováme vůči Bohu zášť, protože neodpovídá na naše modlitby tak rychle nebo tak úplně, jak si myslíme, že by měl, dopouštíme se tohoto hříchu. Měli bychom být vděční, že se vůbec snižuje k tomu, aby nás vyslyšel! Kdykoli nás zraní, že nás spolukřesťané přehlížíjí a neprojevují nám úctu, na kterou máme podle svého nároku nárok, je to jasný důkaz, že si o sobě myslíme víc, než bychom měli. „Vaše chlubení (ať už má jakoukoli podobu) není dobré. Nevíte snad, že trochu kvasu prokvasí celé těsto?“ (1K 5,6). Trocha „zákonictví“ nebo sebespravedlnosti poskvrní celou duši a zarmoutí Ducha Božího.

POCHYBNÉ DIAGNÓZY: INFLACE NEMOCÍ

Alan Thomas

Co si máme myslet o dlouhodobém covidu? Jak byste měli reagovat, když vám někdo řekne, že trpí chronickým únavovým syndromem? Nebo syndromem dráždivého tračníku? Nebo fibromyalgií? Nebo úzkostnou poruchou? Vždyť ten člověk vypadá docela dobře, ne? Je opravdu nemocný? Nebo to jen předstírá? Předstírá nemoc jen proto, aby ho někdo litoval nebo aby získal volno v práci?

Toto jsou některé z lékařských diagnóz, které mnozí považují za pochybné. Někteří se domnívají, že jsou projevem určitého druhu společenské slabosti, která dnes podporuje medikalizaci běžných náročných životních situací. Je pravda, že zde působí určitý vliv společnosti. Je však také pravda, že tyto diagnózy mají dlouhou historii. Historie medicíny zahrnuje i historii takových „pochybných diagnóz“.

Termíny jako neuróza, neurastenie, šok z dělostřelby a hysterie byly používány pro zdánlivě podobné poruchy, které byly v té době vnímány s podobnou skepsí. Takové diagnózy často vyvolávají spíše podezření než soucit, dokonce cynismus ohledně motivů, než podporu. A existuje skepticismus ohledně toho, zda takové nemoci skutečně existují. Jedná se však o skutečné nemoci s novými diagnostickými označeními. Jsou to příklady toho, co můžeme nazvat vytvářením nemocí – a těm se budeme věnovat příště.

Spolu s tím však dochází k inflaci nemocí. Máme zde diagnózy, které by většina lidí uznala jako skutečné, např. autismus, deprese, posttraumatická stresová porucha (PTSD) a porucha pozornosti/hyperaktivita (ADHD). Došlo však k enormnímu nárůstu počtu lidí, kterým byly tyto diagnózy stanoveny, což vedlo k podobné skepsí. V případě inflace nemocí tedy nejde o existenci těchto stavů, ale o to, zda je daná osoba skutečně má. Jak by tedy měli pastýři a církve takovým diagnózám rozumět?

S nárůstem nemocnosti se setkáváme s problémem, který je v praxi pro pastýře a církve velmi obtížný. Vezměme si jako příklad autismus. Když jsem studoval medicínu (nejedná se tedy o dávnou historii!), byla přijímaná četnost výskytu autismu asi jedno dítě na sto tisíc. Byl jasně definován a chápán jako porucha s časným nástupem v dětství, která zahrnovala závažné deficity v sociální komunikaci a interakci.

V současné době však byla kritéria zmírněna a autismus je podle DSM-5 z roku 2013 a britské digitální služby NHS diagnostikován u nejméně 1 % dětí, přičemž mnozí tvrdí, že tento podíl je nejméně 2–3krát vyšší. Navíc se tvrdí, že podobný podíl dospělých trpí autismem, který nebyl diagnostikován, což naznačuje, že jsme se před několika lety všichni mýlili. Chápu tedy skepticismus ohledně většiny současných diagnóz autismu a souhlasím s ním.

Jak je možné, že se počet případů autismu za jednu generaci zvýšil tisíckrát? Takový masivní nárůst je možný u infekčních onemocnění, kdy se mikroorganismus, který je za onemocnění zodpovědný, rychle šíří a množí. Není však věrohodné tvrdit, že taková změna v počtu případů autismu je způsobena skutečnou změnou v oblasti onemocnění.

Změna v číslech neodráží skutečné změny v lidech. Spíše odráží dvě změny v naší kultuře. Normalizujeme normální odchylky v chování. Takže děti, které jsou považovány za trochu podivné (možná jen proto, že jsou „náboženské“?), se skutečně mohou lišit od většiny, jsou považovány za nemocné a je jim poskytována terapie, místo abychom s nimi zacházeli tak, jak jsou.

A máme kulturu zaměřenou na děti, která je zbožňuje a zbavuje je osobní odpovědnosti. Za tímto přístupem se skrývá popření úplné zkaženosti a touha vinit rodiče a společnost za špatné chování dítěte. Ještě lepší je však nikoho neobviňovat – stačí tvrdit, že dítě trpí autismem! Dítě tak není zodpovědné, protože je nemocné. Jeho hříchy vysvětluje autismus. Není to ničích vina, ani dítěte, ani rodičů, ani společnosti. Medicínské vysvětlení hříchu je skvělé řešení!

Než budu pokračovat, musím dodat, že toto společenské řešení je pro osoby s autismem a jejich rodiny strašné. Skutečný autismus je ničující onemocnění a používání této nálepky pro velké množství

dětí, které tímto onemocněním netrpí a jejichž špatné chování je tímto omlouváno, vyvolává nespravedlivou skepsi vůči těm, kteří tímto onemocněním skutečně trpí.

Autismus je momentálně velmi populární téma. Ještě nedávno to bylo ADHD a existovaly oprávněné obavy, že tak masivní nadměrná diagnostika ADHD vedla k tomu, že mnoho dětí bylo zbytečně vystaveno psychiatrickým lékům (Ritalin nebo jiné psychostimulanty). Možná právě tyto obavy přispěly k posunu k autismu? Nevím. ADHD je stejně jako autismus skutečné onemocnění, ale opět se jedná o vzácnou poruchu. A stejně jako u autismu se objevovaly a objevují tvrzení, že mnoho dospělých trpí ADHD, které nebylo diagnostikováno.

Diagnostická inflace se již dlouho používá v případě deprese. Depresivní onemocnění je strašlivý stav, který je známý již po staletí. Dnes většina lidí, kterým byla diagnostikována deprese, tímto onemocněním netrpí. Kulturní důvody tohoto jevu je obtížné shrnout. Historik medicíny Edward Shorter napsal na toto téma knihu s názvem *How Everyone Became Depressed* (Jak se stalo, že všichni mají depresi). Mnoho dalších skutečných duševních onemocnění je také postiženo určitým stupněm diagnostické inflace.

Důvod, proč jsem na úvod řekl, že inflace nemocí je velmi obtížná, je ten, že by to bylo jednodušší, kdyby autismus atd. nebyly skutečné nemoci, že? Pak bychom mohli odmítnout tvrzení někoho, kdo tvrdí, že má autismus. Ale to nemůžeme. A tak když rodiče přijdou do církve s dítětem, u kterého byl diagnostikován autismus, co máme dělat? Diagnózu stanovil psychiatr, tak jak by s ní mohl pouhý pastor nesouhlasit?

Může být určitou útěchou, že tento psychiatr je sám ve stejné situaci. Pravidelně se setkávám s lidmi, u nichž vážně pochybuji o diagnóze. Nesouhlasit s lékařskou diagnózou, aniž bych byl schopen provést řádné posouzení, však není moudré. A v každém případě není vyjádření skepse tím správným začátkem. Musíme začít s empatií, podporou a důrazem na osobní odpovědnost.

Toto je zásadní bod: nemocní lidé jsou zodpovědní za své chování. Existují vzácné výjimky – lidé s těžkými duševními chorobami, včetně

těch s těžkým autismem. Tito lidé ale mají speciální péči a jen zřídka se s nimi setkáváme v církvích. A pak je tato nemoc zřejmá. Můžeme tedy bez obav přejít k odpovědnosti za chování a odtud pokračovat.

To samozřejmě platí pro nás všechny, bez ohledu na to, jakou nemocí trpíme nebo netrpíme. Musíme jasně říci, že všichni jsme zodpovědní za své chování, i když jsme nemocní. Ať už má dítě skutečný autismus, nebo ne, ať už má dospělý skutečnou depresivní poruchu, nebo ne, každý je zodpovědný. Odtud můžeme začít s pastorační péčí o lidi. Vysvětlujeme jim, že vyhýbání se zodpovědnosti za své chování není prospěšné, narušuje naši zralost jako lidí a ochromuje náš růst v Kristu.

Pokud se nám podaří navázat pastorační vztahy podle těchto známých zásad, můžeme se časem přesunout k diskusi o diagnóze. Postupem času si pravděpodobně uvědomí, že diagnóza nebyla prospěšná, protože nesprávné diagnózy nikdy nejsou. Pak se od ní možná budou moci osvobodit a uniknout tak nevýhodám způsobeným medikalizací.

Pozn. red.: Autor je starším reformovaného evangelikálního sboru v Newcastle, UK, povoláním je psychiatr a vykonává jak klinickou praxi, tak také přednáší na univerzitě.

Evangelical Times

COVID A CÍRKEV

Co měly církve udělat?

Tim Millar

20. září proběhla v severoirském městečku Portadown jednodenní konference organizace Health and Truth (Zdraví a pravda), která se zabývala společenskými a církevními dopady reakce na COVID-19 v roce 2020. Nebyla to první konference této organizace, ale je to první jejich konference, kterou bychom chtěli našim čtenářům zpřístupnit celou.

Níže najdete souhrn první přednášky z letošní konference, kterou měl farmakolog Tim Millar. Jeho přednášku s českými titulky najdete na youtubovém kanálu organizace Health and Truth a na stránkách Soli Deo Gloria.

Společně s organizátory konference jsme přesvědčeni o tom, že toto téma by nemělo být zameteno pod koberec, ale mělo by být veřejně diskutováno a nakonec také vyřešeno, a to jak ve společnosti, tak v církvi. (–jk–)

Účel: Poskytnout pohled na nezbytnost konference v roce 2025, zamyslet se nad reakcí na COVID-19, jejím dopadem na společnost a církve a nad rozdílnými reakcemi křesťanských komunit na vládní nařízení.

Shrnutí přednášky

Přednáška Tima Millara slouží jako úvodní příspěvek na konferenci organizace Health and Truth (Zdraví a pravda) a jejím cílem je vysvětlit, proč je tato konference nezbytná navzdory neochotě společnosti a církve vrátit se k událostem roku 2020. Millar, farmakolog a učitel přírodních věd, zaměřuje diskusi na významné společenské a etické otřesy způsobené globální reakcí na COVID-19, přičemž se zaměřuje zejména na roli církví a porušování biblických a lékařských principů. Porovnává reakce dvou církví – jedné v Londýně a Grace Community Church v Kalifornii – aby zdůraznil rozdílné křesťanské pohledy na dodržování vládních nařízení. Přednáška zdůrazňuje vý-

znam pravdy, spravedlnosti a odporu proti tomu, co Millar vnímá jako škodlivé a diskriminační politiky.

Hlavní témata a body

1. Důvod konání konference

Millar nejprve hovoří o neochotě některých křesťanů vrátit se k událostem roku 2020, jak ilustruje rozhovor s přítelem, který zpochybnil nutnost konání další konference. Tvrdí, že významné změny a škody způsobené reakcí na COVID-19, zejména v souvislosti s církví, vyžadují diskusi.

Konference si klade za cíl zabývat se dopady roku 2020 na společnost a církve, se zaměřením na opuštění zavedených protokolů, etických standardů a biblických principů.

2. Reakce na COVID-19 v roce 2020

Millar poznamenává, že v březnu 2020 byl COVID-19 ve Velké Británii přerazen z infekčních onemocnění s vysokými následky do kategorie infekčních onemocnění s nízkými následky.

Hlavní lékař (CMO) Chris Whitty uvedl, že virus představuje významné riziko především pro seniory a osoby s vážnými zdravotními problémy, přičemž většina lidí onemocní mírnou formou a uzdraví se bez specifické léčby nebo očkování.

Zavedené pandemické protokoly podporovaly normální život s preventivními opatřeními (např. symptomatické a ohrožené osoby zůstávají doma, zvýšená hygiena) s cílem vybudovat imunitu populace a zároveň chránit ohrožené osoby.

Většina západních vlád, včetně Velké Británie, však tyto protokoly odmítla a zavedla lockdowny a další omezující opatření.

3. Křesťanské obavy a porušování etických zásad

Millar a další křesťané se obávali, že opatření v podobě lockdownu jsou zbytečná a způsobují značné škody, protože porušují zavedené lékařské protokoly a etické standardy.

Byly porušeny biblické zásady, jako je právo na práci, interakci a společné bohoslužby.

Postupem času rostly obavy z porušování lékařské etiky, včetně porušování svobody svědomí a tělesné autonomie.

Millar sdílí osobní příhodu, kdy byl vyloučen z kostela kvůli tomu, že nebyl očkován, což bylo rozhodnutí založené na jeho hodnocení rizika viru pro jeho věk a zdraví a obavách z nové mRNA terapie.

4. Srovnání reakcí církví

Millar porovnává veřejná prohlášení dvou církví: nejmenované londýnské církve a Grace Community Church v Kalifornii, vedené zesnulým Johnem MacArthurem.

Londýnská církev

- Kritizovala Grace Community Church za obnovení bohoslužeb bez roušek a dodržování správného rozestupu během lockdownu a vyslovila obavy z možných „masakrů“, které by z toho mohly vyplynout.
- Citovala baptistické vyznání víry z roku 1689 a argumentovala, že civilní vláda je zástupcem Boží vlády v otázkách veřejného zdraví a křesťané by se měli podřídit, pokud omezení nejsou „nepřiměřená, příliš dlouhá nebo nerovná“.
- Vyjádřila obavu, že nedodržování předpisů by vedlo k obvinění ze sobectví ze strany nekřesťanů, což by mohlo poškodit svědectví církve.

Grace Community Church

- Zpočátku se řídila vládními nařízeními z ohledu na lidi a uznání role vlády v oblasti veřejného zdraví.
- Později dospěla k závěru, že nebezpečí viru bylo přehnané, omezení způsobila značné škody a šířily se dezinformace.
- Znovu zahájila bohoslužby, přičemž upřednostnila poslušnost Kristu před poslušností císaři a tvrdila, že církev musí pevně stát na pravdě a podporovat radost namísto strachu.
- Tvrdila, že omezení jsou diskriminační a omezují schopnost církve účinně pastýřsky pečovat o lidi a sloužit jim.

5. Millarův pohled

Millar souhlasí s tím, že civilní vláda má svou roli ve veřejném zdraví, ale tvrdí, že prohlášení Grace Community Church to nepopírá, na rozdíl od kritiky londýnské církve.

Tvrdí, že omezení byla od samého počátku nepřiměřená a diskriminační a způsobila zbytečné utrpení kvůli „hysterické reakci vlády“.

Křesťané, kteří se postavili proti nařízením, tak učinili z obavy o utrpení způsobené špatnými rozhodnutími a z touhy po pravdě a spravedlnosti.

Mnozí mimo církev nechtěli kritizovat, ale hledali zastání proti vnímané nespravedlnosti.

6. Výzva k akci

Millar zdůrazňuje nutnost řešit tyto otázky, přestože společnost a církve se rychle posouvají dál.

Na konferenci vystoupí další čtyři řečníci – John William Noble, Dr. Liz Evansová, Jonathan Weissman a Dr. Claire Craigová – kteří se těmito tématy budou dále zabývat.

Analýza

Kontext

Přednáška odráží kritický pohled na globální reakci na COVID-19, zejména ve Velké Británii a USA, se zaměřením na napětí mezi opatřeními v oblasti veřejného zdraví a individuálními svobodami, včetně náboženských svobod.

Odkaz na březen 2020 odpovídá počáteční reakci Velké Británie na COVID-19, kdy byl status viru snížen, a Whittyho prohlášení odráží raná doporučení v oblasti veřejného zdraví. Přejít k lockdownům však znamenal odklon od předchozích pandemických plánů, což vyvolalo debatu nejen mezi křesťany.

Teologický a etický rámec

Millar zasazuje diskusi do křesťanského světového názoru a cituje biblické principy, jako je právo na práci, interakci a uctívání. Považuje je za nezbytné a zakořeněné v Písmu.

- Kritika lékařské etiky a tělesné autonomie odráží obavy ohledně povinného očkování a nové technologie mRNA, které byly pro některé křesťanské komunity předmětem sporů.
- Srovnání těchto dvou církví poukazuje na teologický rozkol: londýnská církev klade důraz na podřízení se civilní autoritě (na základě textů jako Římanům 13), zatímco Grace Community Church upřednostňuje poslušnost Kristu, když jsou vládní nařízení v rozporu s biblickými příkazy.

Silné stránky přednášky

- Poskytuje jasné zdůvodnění pro opětovné přezkoumání událostí roku 2020 a zdůrazňuje jejich trvalý dopad na společnost a církev.
- Používá konkrétní příklady (např. vyloučení Millara z církve, protichůdná prohlášení církve), aby diskusi podložil skutečnými zkušenostmi.
- Zabývá se jak teologickými, tak vědeckými perspektivami a využívá Millarovo farmakologické vzdělání ke kritice lékařské reakce.

Kulturní a sociální dopady

- Přednáška odráží širší kulturní debatu o rovnováze mezi individuálními svobodami a kolektivní bezpečností, zejména v rámci náboženských komunit.
- Zdůrazňuje rozpor v křesťanství ohledně role občanské poslušnosti versus odporu, napětí s historickými precedenty (např. reformace, hnutí za občanská práva).
- Zaměření konference na pravdu a spravedlnost naznačuje záměr ovlivnit jak církevní, tak veřejnou diskusi a prosazovat odpovědnost a reformy.

Závěr

Přednáška Tima Millara připravuje půdu pro konferenci organizace Health and Truth (Zdraví a pravda) tím, že vyjadřuje potřebu řešit společenské, etické a církevní dopady reakce na COVID-19 v roce 2020. Kritizuje opuštění zavedených protokolů, porušování biblických principů a různé reakce církve na vládní nařízení. Porovnáním poslušného postoje londýnské církve s odporem Grace Community Church Millar obhajuje principiální postoj proti tomu, co považuje za nespravedlivé a škodlivé politiky. Přednáška vyzývá k pokračující diskusi a akci, přičemž klade důraz na pravdu, spravedlnost a roli církve při prosazování obou těchto hodnot.

MĚLI BY KAZATELÉ KÁZAT O POLITICE?

Matt Slick

Ano, kazatelé by měli kázat o politice, protože všechny oblasti života spadají pod Pánovu vládu (Ef 1,11; Ř 8,28; Ž 103,19). Křesťanský kazatel je povinen mluvit pravdu ve všech oblastech života, a to samozřejmě zahrnuje i politiku. Politika není výjimkou, protože morálka ovlivňuje politická rozhodnutí a jediným základem správné morálky je trojjediný Bůh, Hospodin. Kromě toho, pokud se kazatel bojí, že by mohl někoho urazit kázáním o politických otázkách, nebo nechce přijít o daňové úlevy pro církev, měl by přehodnotit své povolání ke službě. Myšlenka, že Boží slovo by se nikdy nemělo nikoho dotknout, se v Písmu nevyskytuje. Ve skutečnosti biblická pravda často konfrontuje a odhaluje chyby kultury prosycené sekularismem.

Úlohou pastýře je připravovat svaté pro službu (Ef 4,12). To znamená, že pastýř musí učit a kázat o všech tématech, která se v Písmu objevují – včetně politických (uvedených níže). Věrný kazatel musí přinášet církvi celé Boží učení a vést věřící k tomu, jak Boží pravdu aplikovat do všech oblastí života, politiku nevyjímaje.

Zopakuji to ještě jednou. Nic v Písmu nestaví politiku mimo sféru svrchovanosti Pána Ježíše Krista. On je Pánem nade vším – nejen nad církví. Písmo nikde nepřikazuje věřícím, aby přenechali politickou arénu světským lidem nebo mlčeli, zatímco bezbožné vlivy budou utvářet společnost. Protože Ježíš je Pánem všeho a my jsme jeho služebníci, křesťané – a zejména pastýři – by se měli v případech potřeby zabývat politickými záležitostmi. Když to okolnosti vyžadují, je povinností pastýře mluvit z kazatelny o politických otázkách. Kromě toho není koncept takto striktního oddělení církve od státu biblickou doktrínou; ve skutečnosti, pokud se kazatel odmítá zabývat politickými otázkami z kazatelny, může to být pádný důvod k hledání jiné církve. Věrné výklady Písma nutně zahrnují konfrontaci s politickými myšlenkami a činy – protože zahrnují morálku. Boží slovo se týká všech oblastí života. Zamysleme se nad tím, co Bůh říká ve svém Slově.

Ježíš řekl, abychom vládě dávali, co jí náleží.

Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu.“ (Mt 22,21)

Jan Křtitel se obracel na vládní a politické představitele.

Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: „Mistře, co máme dělat?“ On jim řekl: „Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.“ Tázali se ho i vojáci: „A co máme dělat my?“ Řekl jim: „Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.“ (Lk 3,12–14) Tento Herodes totiž zatkl Jana a dal ho v poutech vsadit do žaláře kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, neboť Jan mu říkal: „Není dovoleno, abys ji měl za ženu.“ (Mt 14,3–4)

Pavel a Petr mluví o tom, abychom se podřizovali vládním autoritám.

*Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. (Ř 13,1–2)
... ať už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednají dobře. (1Pt 2,14)*

Pokud vás výše uvedené biblické verše nepřesvědčí o tom, že kázání o politice a politických vůdcích je biblické, pak vás asi nepřesvědčí nic.

Existují však i další biblické verše, které se zabývají tématy souvisejícími s vládou. Ve skutečnosti nám říkají, jak by měla vláda fungovat – a kazatel by měl tyto zásady učit!

- Svoboda projevu (Př 31,8–9; Ga 4,16; Ko 4,6; Ž 19,14).
- Právo nakládat se svým majetkem podle svého uvážení (Sk 5,4).
- Reprezentativní forma vlády vedená zbožnými lidmi (Ex 18,21–22; Dt 1,13).
- Samospráva (Mt 18,15–17).
- Právo na soukromé vlastnictví (Ex 20,17).

- Svoboda jednat podle vlastního uvážení (2K 3,17; 1Pt 2,16).
- Právo nosit zbraň (Lk 22,36)
- Uplatňování kapitalistických principů (Mt 21,33–41; 25,14–30).
- Spravedlivý soud se svědky (Dt 19,15; Mt 18,16).
- Aby nad námi nevládli cizinci (Dt 17,14–15).
- Právo na daně na podporu vlády (Lk 20,24–25).
- Bezpečné hranice (Neh 2,17).

Tyto zásady jsou dosud zakotveny ve struktuře vlády Spojených států amerických. Málokdo si uvědomuje, že se jedná o biblicky založené výsady, kterých se těšíme.

Politické strany a morální hodnoty

Pastýři mají povinnost zabývat se morálními postoji politických stran a říkat svým věřícím, že křesťané by se neměli přidávat k žádné politické straně, která otevřeně podporuje nebo propaguje hříšné chování. Například ve Spojených státech Demokratická strana prosazuje potraty, hnutí LGBTQ (které zahrnuje normalizaci homosexuality a redefinici manželství), omezení rodičovské autority, omezení náboženských svobod, přerozdělování bohatství (socialismus) a omezení svobody slova. Žádný upřímný křesťan by se neměl ztotožňovat s žádnou stranou, která zastává takové postoje, a tato pravda by měla být jasně hlášána z kazatelny.

To neznamena, že Republikánská strana je bez viny – to ani zdaleka. Hřích a chyby musí být odhaleny a odsouzeny, ať se vyskytují kdekoli, bez ohledu na politickou příslušnost. Pokud věrné kázání Slova vyžaduje zabývat se politikou, pak ať se tak děje. Křesťanští kazatelé jsou stále voláni k tomu, aby odvážně hlásali pravdu ve všech sférách života, bez váhání, bez kompromisů a vždy ke slávě Pána Ježíše Krista. Nesmí se krčit před hrozbami vlády ani dovolit, aby strach ze ztráty statusu neziskové organizace umlčel pravdu. Z kazatelny musí být kázáno celé Boží slovo – bez ohledu na to, jaká bude cena.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (Lk 9,23)

www.carm.org

NOVINKA

NEDOBYTNÝ HRAD JE HOSPODINOVO JMÉNO

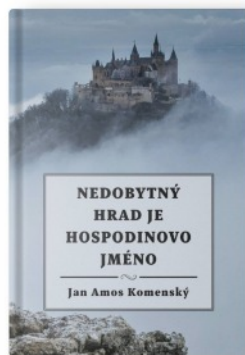
Jan Amos Komenský

Rozměr a vazba: 125×176 mm, váz.

Počet stran: 88

Cena: 210,- Kč

V době, kdy svět sužují války a nejistota, nám Jan Amos Komenský připomíná, že naše jediné bezpečí se nachází jinde. Jeho kniha je nadčasovým průvodcem, který ukazuje, jak se vnitřně opevnit a jak čelit vnějším hrozbám s odvahou a vírou. Najdete v ní nejen útěchu a inspiraci. ale i pomoc, jak vybudovat hrad, který nikdo nikdy nedobude.
Jazykově upraveno.

V nabídce

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož. 52 s., 60,- Kč

Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož. 128 s., 230,- Kč

Přísluví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm,
váz. 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

Dále připravujeme

Jaroslav Kernal – *Kazatel: Radost a marnost života*

(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Jan Hus – *O šesti bludech* (v souč. češtině)

Austin Walker – *Boží péče o vdovy*

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025